

I

De vervloekte Crow

De Winter van Elf
(drie dagen eerder)

De keukenkat was dood, en dat was Morrigan's schuld.

Ze wist niet hoe het was gebeurd, of wanneer. Misschien had het beestje 's nachts iets giftigs gegeten. Er waren geen verwondingen die wezen op een aanval door een vos of een hond. Afgezien van het opgedroogde bloed in zijn mondhoek zag hij eruit alsof hij sliep, maar hij was koud en stijf.

Toen ze het lijkje vond in het zwakke winterlicht hurkte Morrigan naast de kat neer in het zand, met een diepe frons in haar voorhoofd. Ze streekte zijn zwarte vacht van zijn kop tot aan zijn dikke staart.

'Sorry, keukenkat,' mompelde ze.

Morrigan dacht na over de beste plek om hem te begraven, en misschien kon ze grootmoeder vragen of ze een mooi lapje stof had waar Morrigan hem in kon wikkelen. Beter van niet, dacht ze. Ze zou wel een van haar eigen slaapshirtjes gebruiken.

De kokkin deed de achterdeur open om de kliekjes van gisteren aan de honden te voeren, en ze schrok zo van Morrigan

dat ze bijna haar emmer liet vallen. De oude vrouw tuurde naar de dode kat en trok haar mond tot een streep.

‘Liever hij dan ik onder de zoden, dank u wel, goede goden,’ mompelde ze, en ze klopte het af op de houten deurstijl en kuste de amulet die ze om haar hals droeg. Toen gluurde ze van opzij naar Morrigan. ‘Ik was op die kat gesteld.’

‘Ik ook,’ zei Morrigan.

‘Nou, dat is te merken.’ Haar toon was bitter, en Morrigan zag dat ze behoedzaam achteruit schuifelde, voetje voor voetje. ‘Vooruit, naar binnen jij. Ze wachten op je in zijn kantoor.’

Morrigan haastte zich naar binnen en treuzelde even in de deuropening van de keuken naar de gang. Ze zag dat de kokkin een krijtje pakte en op het schoolbord schreef: KEUKEKAT – DOOT, onder aan een lange lijst aantekeningen, met als laatste vier: VIS BEDORVE, HARTAANFAL OUWE TOM, OVERSTROOMINGEN IN NOORD-WELVAREN EN ZJUUVLEKKEN OP BESTE TAAFELKLEED.

‘Ik kan u een aantal uitstekende kinderpsychiaters aanbevelen in de regio Jakhalsgat.’

De thee en koekjes van de nieuwe maatschappelijk werkster waren nog onaangeroerd. Ze was die morgen uit de hoofdstad hierheen gereisd, tweeënhalf uur met de trein en daarna lopend vanaf het station naar Crow Staete, door de akelige miezer. Haar natte haar plakte aan haar hoofd en haar jas was doorweekt. Morrigan probeerde een betere remedie tegen haar ongemak te verzinnen dan thee en koekjes, maar de vrouw leek niet geïnteresseerd.

‘Ik heb die thee niet gezet,’ zei Morrigan. ‘Als u daar soms bang voor bent.’

De vrouw negeerde haar. ‘Dokter Veldhuis is beroemd vanwege zijn werk met vervloekte kinderen. U hebt vast van hem

gehoord. Dokter Llewellyn staat ook goed aangeschreven, voor wie van een wat mildere, moederlijke aanpak houdt.’

Morrigans vader schraapte ongemakkelijk zijn keel. ‘Dat is niet nodig.’

Corvus had een subtiele zenuwtic in zijn linkeroog ontwikkeld die zich alleen liet zien tijdens deze verplichte maandelijkse bijeenkomsten, wat voor Morrigan een teken was dat hij er net zo’n hekel aan had als zij. Naast hun pikzwarte haar en hun kromme neus was dat het enige wat vader en dochter gemeen hadden.

‘Morrigan heeft geen therapie nodig,’ vervolgde hij. ‘Het is een gevoelig kind. Ze is zich wel degelijk bewust van de situatie.’

De maatschappelijk werkster waagde een vluchtige blik op Morrigan, die naast haar op de bank zat en haar best deed om niet heen en weer te schuifelen. Deze bezoeken duurden altijd zo lang. ‘Meneer de kanselier, ik wil niet bot overkomen, maar... de tijd dringt. De deskundigen zijn het er allemaal over eens dat we het laatste jaar van dit Tijdvak in gaan. Het laatste jaar voor Avondstond.’ Morrigan wendde haar blik af naar het raam en keek naar buiten, op zoek naar afleiding, zoals altijd wanneer iemand het gevreesde woord uitsprak. ‘U moet goed beseffen dat dit een belangrijke overgangperiode is naar...’

‘Hebt u de lijst?’ vroeg Corvus een tikkeltje ongeduldig. Hij wierp nadrukkelijk een blik op de klok aan de muur van zijn kantoor.

‘Na... natuurlijk.’ Ze haalde een vel papier uit haar map, en haar hand trilde maar een klein beetje. Deze vrouw deed het best goed, dacht Morrigan, als je bedacht dat dit pas haar tweede bezoekje was. Haar voorgangster fluisterde altijd, en zij zou bang zijn geweest voor een ramp als ze met Morrigan op één meubelstuk had moeten zitten. ‘Zal ik hem hardop voor-

lezen? Hij is vrij kort deze maand – goed zo, jongedame Crow,’ zei ze stijfjes.

Morrigan wist niet wat ze moest zeggen. Ze kon moeilijk gaan strijken met de eer van iets waarover ze geen controle had.

‘We beginnen met de incidenten die om compensatie vragen: de gemeenteraad van Jakhalsgat vraagt zevenhonderd kred voor de schade aan een prieeltje die is ontstaan tijdens een zware hagelbui.’

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken dat mijn dochter niet langer verantwoordelijk zou worden gehouden voor extreme weersomstandigheden,’ zei Corvus, ‘nadat die bosbrand in Ulf aangestoken bleek te zijn. Weet u nog?’

‘Ja, meneer de kanselier. Maar nu is er een getuige die heeft aangegeven dat Morrigan in dit geval de schuldige is.’

‘Wie dan?’ vroeg Corvus streng.

‘Een man die op het postkantoor werkt heeft mejuffrouw Crow tegen haar grootmoeder horen zeggen dat het zulk aangenaam weer was in Jakhalsgat.’ De maatschappelijk werker keek in haar aantekeningen. ‘Vier uur later begon het te hagelen.’

Corvus zuchtte diep en leunde weer achterover in zijn stoel, met een geërgerde blik op Morrigan. ‘Juist, ja. Gaat u verder.’

Morrigan fronste haar voorhoofd. Ze had nooit van haar leven iets gezegd over ‘aangenaam weer in Jakhalsgat’. Ze kon zich wél herinneren dat ze die dag op het postkantoor tegen haar grootmoeder had gezegd: ‘Wat is het warm, hè?’, maar dat was toch echt wat anders.

‘Een buurtbewoner, een zekere Thomas Brouwer, is gestorven aan een hartaanval. Hij was...’

‘Onze tuinman, ik weet het,’ onderbrak Corvus haar. ‘Vreselijk. De hortensia’s hebben er flink onder te lijden gehad. Morrigan, wat heb je met die oude man gedaan?’

‘Niks.’

Corvus keek sceptisch. ‘Niks? Helemaal niks?’

Ze dacht even na. ‘Ik heb gezegd dat de bloembedden er mooi bij lagen.’

‘Wanneer?’

‘Ongeveer een jaar geleden.’

Corvus en de maatschappelijk werkster wisselden een blik. De vrouw zuchtte in stilte. ‘Zijn familie pakt het buitengewoon goed op. Ze vragen van u alleen een vergoeding van de begrafenis-kosten, een universitaire studie voor de kleinkinderen en een donatie aan een goed doel naar hun keuze.’

‘Hoeveel kleinkinderen?’

‘Vijf.’

‘Zeg maar dat we voor twee van hen een studie betalen. Ga door.’

‘Het hoofd van de school voor... Hé!’ De vrouw sprong op toen Morrigan zich naar de schaal met koekjes toe boog, maar ze leek tot bedaren te komen toen duidelijk werd dat Morrigan niet de bedoeling had fysiek contact te maken. ‘Eh... juist ja. Het hoofd van de school voor voorbereidend onderwijs heeft ons een rekening gestuurd wegens brandschade. Tweeduizend kred zou genoeg moeten zijn.’

‘In de krant stond dat de mevrouw die daar het eten verzorgt de oven die nacht aan had laten staan,’ zei Morrigan.

‘Correct,’ zei de maatschappelijk werkster. Haar blik was strak op het papier gericht dat voor haar lag. ‘Er stond ook bij dat ze de dag ervoor langs Crow Staete was gekomen en dat ze u daar had gezien.’

‘Nou, en?’

‘Ze zegt dat u oogcontact met haar maakte.’

‘Dat is niet waar.’ Morrigan werd zo langzamerhand boos. Die brand was níét haar schuld. Ze had met niemand oogcon-

tact gemaakt, ze kende de regels. De vrouw van die oven verzon gewoon maar wat om niet in de problemen te komen.

‘Het staat allemaal in het politieverlag.’

‘Ze liegt.’ Morrigan keek naar haar vader, maar hij weigerde haar blik te beantwoorden. Dacht hij echt dat het haar schuld was? Die vrouw had zelf toegegeven dat ze de oven aan had laten staan! Het was zo oneerlijk dat Morrigan er buikpijn van kreeg. ‘Dat liegt ze, ik heb helemaal niet...’

‘Zo is het wel genoeg,’ snauwde Corvus. Morrigan zakte onderuit in haar stoel en sloeg haar armen stevig over elkaar. Haar vader schraapte nog een keer zijn keel en knikte naar de maatschappelijk werkster. ‘U mag me de rekening sturen. Gaat u alstublieft verder met de lijst. Ik heb een drukke dag vol vergaderingen voor de boeg.’

‘T-tot zover de financiële kant van de zaken,’ zei de vrouw, en ze trok met trillende vinger een streep over de bladzijde. ‘Jongedame Crow hoeft deze maand maar drie excuusbrieven te schrijven. Eén voor mevrouw Calpurnia Malouf hier uit het dorp, voor haar gebroken heup...’

‘Veel te oud om te schaatsen,’ mompelde Morrigan.

‘... één voor de jammakers van Jakhalsgat wegens een partij bedorven marmelade, en eentje voor Pip Koudborst, de jongen die vorige week de spellingwedstrijd van Groot Wolfsare heeft verloren.’

Morrigans ogen werden twee keer zo groot. ‘Ik heb hem alleen maar succes gewenst!’

‘Precies, jongedame,’ zei de maatschappelijk werkster terwijl ze Corvus de lijst gaf. ‘U had beter moeten weten. Meneer de kanselier, ik begrijp dat u hard op zoek bent naar een nieuwe privéleraar?’

Corvus zuchtte diep. ‘Mijn assistenten hebben elk bemiddelingsbureau in Jakhalsgat gesproken, en zelfs de bureaus hele-

maal in de hoofdstad. Het ziet ernaar uit dat er in de hele staat een ernstig tekort aan privéleraren is.’ Hij trok weifelend een wenkbrauw op.

‘Wat is er gebeurd met mevrouw...’ De maatschappelijk werkster keek in haar aantekeningen. ‘Lindevoort, was het toch? De laatste keer dat ik u sprak, zei u dat het prima ging.’

‘Dat zwakke mens,’ zei Corvus sarcastisch. ‘Ze heeft het amper een week volgehouden. Op een middag is ze opgestapt en nooit meer teruggekomen. Niemand weet waarom.’

Dat was niet waar. Morrigan wist wel waarom.

Juf Lindevoort was zo bang geweest voor de vloek dat ze niet met haar leerlinge in één ruimte had durven verblijven. Het was een rare en niet bepaald waardige situatie, vond Morrigan, om van achter een gesloten deur de werkwoordvervoegingen van het Grommish toegeschreeuwd te krijgen. Morrigan had zich er steeds meer aan geërgerd, tot ze uiteindelijk een kapotte pen door het sleutelgat had gestoken, haar mond ervoor had gehouden en een wolk zwarte inkt in het gezicht van juf Lindevoort had geblazen. Ze was bereid om toe te geven dat dat niet erg sportief van haar was geweest.

‘Op het registerkantoor ligt een korte lijst van docenten die bereid zijn met vervloekte kinderen te werken. Een zéér korte lijst,’ zei de maatschappelijk werkster schouderophalend. ‘Maar misschien is er iemand bij die...’

Corvus stak een hand op om haar het zwijgen op te leggen. ‘Nergens voor nodig.’

‘Pardon?’

‘U zei het zelf al, het is bijna Avondstond.’

‘Jawel, maar... dat duurt nog een j á á r.’

‘Dan nog is het pure geld- en tijdverspilling in dit stadium, nietwaar?’

Morrigan keek even op. Ze kreeg een akelig gevoel bij het

horen van de woorden van haar vader. Zelfs de maatschappelijk werkster reageerde verbaasd. ‘Met alle respect, meneer de kanselier, het Registerkantoor voor Vervloekte Kinderen beschouwt het niet als geldverspilling. Wij menen dat onderwijs een belangrijk deel uitmaakt van de jeugd.’

Corvus kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Toch lijkt het me tamelijk zinloos om voor een opleiding te betalen terwijl er aan de jeugd in kwestie elk moment voortijdig een einde kan worden gemaakt. Persoonlijk ben ik van mening dat we er nooit aan hadden moeten beginnen. Ik kan nog beter mijn jachthonden naar school sturen, die hebben een langere levensverwachting en hebben voor mij veel meer nut.’

Morrigan blies met een korte ‘oef’ haar adem uit, alsof haar vader zojuist een heel grote baksteen in haar maag had geramd.

Daar had je het dan. De waarheid die ze met veel moeite wegstopte, die ze wel kon negeren, maar nooit zou vergeten. De waarheid die zij en ieder ander vervloekt kind door en door kenden, alsof de woorden in hun hart getatoeëerd waren: *Ik ga dood in de nacht van Avondstond.*

‘Ik weet zeker dat mijn vrienden van de Winterzee-partij het met me eens zouden zijn,’ vervolgde Corvus met een boze blik op de maatschappelijk werkster, zonder te merken hoe ongemakkelijk Morrigan zich voelde. ‘Met name degenen die uw afdelinkje financieel steunen.’

Er viel een lange stilte. De maatschappelijk werkster keek schuin opzij naar Morrigan en begon haar spullen te verzamelen. Morrigan herkende het medelijden dat even over het gezicht van de vrouw trok, en ze kon het niet uitstaan.

‘Goed, ik zal het RVK op de hoogte stellen van uw beslissing. Fijne dag nog, kanselier. Mejuffrouw Crow.’ De maatschappelijk werkster snelde het kantoor uit zonder zelfs maar om te

kijken. Corvus drukte op de zoemer op het bureau om zijn assistenten erbij te roepen.

Morrigan stond op uit haar stoel. Het liefst had ze tegen haar vader geschreeuwd, maar haar stem klonk zwak en bibberig. ‘Zal ik...?’

‘Je doet maar,’ snauwde Corvus terwijl hij door de papieren op zijn bureau bladerde. ‘Als je mij er maar niet mee lastigvalt.’

Beste mevrouw Malouf,

Het spijt me dat u niet fatsoenlijk kunt schaatsen.

Het spijt me dat het u een goed idee leek om te gaan schaatsen terwijl u minstens duizend jaar oud bent en uw botten zo broos zijn dat ze zelfs van een zuchtje wind al zouden breken.

Het spijt me dat ik uw heup gebroken heb. Het was niet mijn bedoeling. Ik hoop dat u snel herstelt. Aanvaardt u alstublieft mijn excuses.

Beterschap en met hartelijke groet,

Morrigan Crow

Morrigan lag languit op de vloer van de tweede zitkamer en schreef de laatste paar zinnen heel netjes op een vers vel papier en stopte dat in een envelop, maar ze plakte hem niet dicht. Deels omdat Corvus de brief zou willen controleren voordat die werd verstuurd, en deels omdat er een klein kansje was dat haar speeksel iemand plotseling de dood in zou jagen of tot een faillissement zou leiden.

Morrigan verstarde toen ze het haastige geklikklak van voetstappen op de gang hoorde. Ze keek op de klok aan de wand. Twaalf uur. Het kon grootmoeder zijn die terug was van haar theebransje met vriendinnen. Of haar stiefmoeder Evy, die iemand de schuld wilde geven van een krasje op haar zilver-

werk of een scheurtje in de gordijnen. Meestal was de tweede zitkamer voor Morrigan een goede plek om zich te verschuilen: het was de mistroostigste kamer in huis, er kwam amper zon. Niemand kwam er graag, behalve Morrigan.

De voetstappen stierven weg. Morrigan blies uit; ze had al die tijd haar adem ingehouden. Ze boog zich naar de Draadloze toe en draaide met het koperen knopje net zo lang langs het gepiep en de ruis van verschillende radiogolven tot ze een nieuwszender had gevonden.

‘De jaarlijkse winterdrakenjacht wordt deze week voortgezet in het noordwesten van Groot Wolfsare. Er wordt hier jacht gemaakt op ruim veertig solitair levende reptielen door de Dienst Verdelging & Wildbeheer. De DV&W heeft een toenemend aantal meldingen ontvangen van draken in de buurt van kuuroord en recreatiepark Nedersmak, een populaire vakantiebestemming voor...’ Morrigan liet de bekakte, nasale stem van de nieuwslezer naar de achtergrond verdwijnen terwijl ze aan haar volgende brief begon.

Beste Pip,

Wat jammer dat je dacht dat er een u in INTERVIEW zit.

Wat jammer dat je zo dom bent.

Wat jammer dat je de spellingwedstrijd laatst hebt verloren omdat je zo dom bent. Hopelijk wil je mijn welgemeende excuses aanvaarden voor de eventuele overlast die ik heb veroorzaakt. Ik beloof je dat ik je nooit meer succes zal wensen, ~~ondankbaar~~, ~~misselijk~~

Hartelijke groet,

Morrigan Crow

Op het nieuws vertelden mensen nu over de huizen die ze waren kwijtgeraakt door de overstroming in Welvaren, en ze huil-

den om huisdieren en geliefden die ze hadden zien wegspoelen toen de straten waren veranderd in rivieren. Morrigan voelde een steek van treurnis en hoopte maar dat Corvus gelijk had en dat het weer niet háár schuld was.

*Beste jammakers van Jakhalsgat,
Het spijt me zeer, maar vinden jullie ook niet dat er ergere-
dingen zijn dan mislukte marmelade?*

‘Zo meteen in het journaal: is het mogelijk dat Avondstond eerder komt dan we denken?’ zei de nieuwslezer. Morrigan bleef stokstijf zitten. Weer het gevreesde woord. ‘Hoewel de meeste deskundigen het erover eens zijn dat we nog een jaar de tijd hebben tot het huidige Tijdvak wordt afgesloten, is er ook een kleine, niet-erkende groep chronologen die meent dat we de Avondstondnacht weleens veel eerder zouden kunnen vieren dan gedacht. Zijn zij iets op het spoor, of zijn ze juist het spoor bijster?’ Er trok een minuscule huivering langs Morrigans nek, maar ze deed alsof ze die niet voelde. *Het spoor bijster*, dacht ze opstandig.

‘Maar nu eerst: nog meer onrust in de hoofdstad vandaag, nu de geruchten over een naderend Wondertekort sterker worden,’ vervolgde de nieuwslezer met de nasale stem. ‘Een woordvoerder van de firma Windbuil heeft vanochtend publiekelijk de bezorgdheid van het bedrijf uitgesproken op een persconferentie.’

Een mannenstem sprak zacht boven het geroezemoes van de aanwezige journalisten uit. ‘Er is geen crisis bij de firma Windbuil. De geruchten over een energietekort in de Republiek zijn geheel onjuist, dat kan ik niet genoeg benadrukken.’

‘Harder!’ werd er op de achtergrond geroepen.

De man verhief zijn stem een beetje. ‘Er is volop Wonder in de Republiek, evenveel als altijd, en we gaan door met het oogsten van deze overvloedige natuurlijke energiebron.’

‘Meneer Janssen,’ riep een verslaggever. ‘Kunt u reageren op de berichten dat er in de staten Zuidlicht en Oostenzang sprake zou zijn van massale stroomstoringen en haperende Wonder-technologie? Is Ezra Windbuil op de hoogte van deze problemen? Zal hij terugkeren uit zijn kluizenaarsbestaan om het probleem publiekelijk te bespreken?’

Meneer Janssen schraapte zijn keel. ‘Nogmaals, dit zijn slechts onzinnige geruchten om de mensen bang te maken. Onze eersteklas controlesystemen tonen aan dat er geen sprake is van Wonderschaarste of haperende Wonderapparatuur. Het landelijke spoorwegnet functioneert uitstekend, net als de stroomvoorziening en de gezondheidszorg. En wat de heer Windbuil betreft: hij is zich er zeer zeker van bewust dat zijn firma, als enige leverancier van Wonder en de nevenproducten daarvan in het land, een grote verantwoordelijkheid heeft. We zijn even toegewijd als altijd om...’

‘Meneer Janssen, er wordt gespeculeerd dat de Wondertekorten te maken zouden kunnen hebben met vervloekte kinderen. Kunt u daarop reageren?’

Morrigan liet haar pen vallen.

‘Ik... ik w-weet niet wat... wat u bedoelt,’ hakkelde Janssen, en hij klonk geschrokken.

De verslaggever ging door: ‘Nou, Zuidlicht en Oostenzang tellen samen drie vervloekte kinderen in de staatsregisters, in tegenstelling tot Welvaren, waar momenteel geen enkel vervloekt kind woont en waar ook geen sprake is van een Wondertekort. In Groot Wolfsare staat eveneens een vervloekt kind geregistreerd, namelijk de dochter van de prominente politicus Corvus Crow. Zal Groot Wolfsare de volgende staat zijn die wordt getroffen door deze crisis?’

‘Nogmaals, er is géén sprake van een crisis.’

Morrigan kreunde en zette de Draadloze uit. Nu kreeg ze al

de schuld van iets wat nog niet eens gebeurd was. Hoeveel excuusbrieven zou ze volgende maand moeten schrijven? Ze kreeg kramp in haar vingers bij de gedachte alleen al.

Met een zucht pakte ze haar pen weer op.

Beste jammakers van Jakhalsgat,

Het spijt me van de marmelade.

Groet,

M. Crow

Morrigans vader was de kanselier van Groot Wolfsare, de grootste van de vier staten die samen de Republiek Winterzee vormden. Hij was een heel belangrijk man met een drukke baan, en de zeldzame keren dat hij thuis kwam eten werkte hij 's avonds gewoon door.

Links en rechts van hem zaten Links en Rechts, zijn altijd aanwezige assistenten. Corvus ontsloeg zo vaak assistenten en nam zo vaak nieuwe aan dat hij niet meer de moeite nam hun echte namen te onthouden.

‘Stuur een memo naar generaal Wilson,’ zei hij toen hij die avond met Morrigan aan tafel zat. Tegenover haar zat haar stiefmoeder Evy, en helemaal aan de andere kant haar grootmoeder. Niemand lette op Morrigan. ‘Zijn departement moet uiterlijk begin dit voorjaar budget vrijmaken voor het nieuwe veldhospitaal.’

‘Jazeker, kanselier,’ zei Rechts, en hij hield een paar staaltjes blauwe stof omhoog. ‘En wat doen we met de herinrichting van uw kantoor?’

‘Azuur, denk ik. Overleg maar met mijn vrouw. Zij is de expert als het om dat soort dingen gaat, nietwaar, lieverd?’

Evy lachte stralend. ‘Maagdenpalmblaauw, liefste,’ zei ze met een luchtig, klaterend lachje. ‘Dat past mooi bij je ogen.’

Morrigans stiefmoeder leek niet op haar plaats op Crow Staete. Haar goudblonde haar en zongebruinde huid (een aandenken aan afgelopen zomer, die ze ‘ontstressend’ had doorgebracht op de schitterende stranden van zuidoostelijk Welvaren) botsten met het pikzwarte haar en de ziekelijk bleke gelaatskleur van de familie Crow. Een Crow werd niet bruin.

Morrigan dacht dat dat weleens de reden kon zijn waarom haar vader zo op Evy gesteld was. Ze leek totaal niet op hen. Daar in hun sombere eetkamer was Evy net een buitenissig kunstwerk dat hij had meegebracht van een buitenlandse reis.

‘Links, is er nog nieuws van Kamp 16 over de mazelenuitbraak?’

‘Onder controle, meneer, maar ze hebben nog wel last van stroomuitval.’

‘Hoe vaak?’

‘Eén keer per week, soms twee keer. Er is onvrede in de grensplaatsen.’

‘In Groot Wolfsare? Weet je het zeker?’

‘Het stelt niets voor in vergelijking met de rellen in de sloppen van Zuidlicht, meneer. Slechts lichte paniek.’

‘En denken ze dat de stroomuitval wordt veroorzaakt door de Wonderschaarste? Onzin. Hier in Jakhalsgat hebben we geen problemen. Op Crow Staete heeft de boel nog nooit zo soepel gelopen. Moet je die lampen zien: het lijkt wel daglicht. Onze generatoren moeten wel boordevol zitten.’

‘Ja, meneer,’ zei Links en hij keek er ongemakkelijk bij. ‘Dat... is de mensen niet ontgaan.’

‘Ach ja, klaag, klaag, klaag,’ klonk een schorre stem vanaf de andere kant van de tafel. Grootmoeder was netjes gekleed voor het avondeten, zoals altijd, in een lange zwarte jurk, met juwelen om haar hals en aan haar vingers. Haar stugge, staalgrijze haar was opgestoken in een indrukwekkende knot boven op haar hoofd. ‘Ik geloof niks van die Wonderschaarste. Het zijn

gewoon een stel profiteurs die hun energierekening niet hebben betaald. Ik zou het Ezra Windbuil niet kwalijk nemen als hij bij die lui de stroom afsloot.’ Ze sneed al pratend haar biefstuk in piepleine bloederige stukjes.

‘Maak de agenda voor morgen leeg,’ droeg Corvus zijn assistenten op. ‘Ik ga een bezoekje brengen aan de grensstad, wat mensen de hand schudden. Dat zal ze de mond wel snoeren.’

Grootmoeder stootte een gemeen lachje uit. ‘Je kunt ze beter eens goed door elkaar rammelen. Je hebt niet voor niets een ruggengraat, Corvus, gebrúík die dan ook.’

Corvus trok een zuur gezicht. Morrigan moest moeite doen om niet in lachen uit te barsten. Ze had ooit een dienstmeisje horen fluisteren dat grootmoeder ‘een valse oude roofvogel verkleed als dame’ was. Morrigan was het stiekem met haar eens, maar ze merkte dat ze de valsheid van haar grootmoeder wel leuk vond zolang die niet op haar was gericht.

‘Maar... morgen is het Bieddag, meneer,’ zei Links. ‘Er wordt van u verwacht dat u een toespraak houdt voor de verkiesbare kinderen uit de buurt.’

‘Goeie hemel, dat is waar ook. Wat een toestand. Ik kan zeker niet wéér afzeggen dit jaar, hè? Waar en wanneer is het?’

‘Op het gemeentehuis. Twaalf uur,’ zei Rechts. ‘Er komen kinderen van de Christoffelschool, de Maria Herwaard Academie en van scholengemeenschap Jakhalsgat.’

‘Juist.’ Corvus zuchtte ontevreden. ‘Maar bel dan in elk geval de *Kroniek*. Er moet iemand komen die erover schrijft.’

Morrigan slikte een hap brood door. ‘Wat is Bieddag?’

Zoals vaak gebeurde wanneer Morrigan het woord nam, keek iedereen met een wat verbaasd gezicht haar kant op, alsof ze een lamp was die plotseling benen had gekregen en door de kamer tapdanste.

Het bleef even stil, en toen...

‘Misschien kunnen we de scholen met arme kinderen uitnodigen op het gemeentehuis,’ zei haar vader alsof niemand een vraag had gesteld. ‘Dat is goeie publiciteit, dingen doen voor de onderklasse.’

Grootmoeder kreunde. ‘Corvus, alsjeblieft zeg, je hebt genoeg aan één idioot kind dat poseert voor een foto, en je hebt er honderden om uit te kiezen. Kies gewoon het meest fotogenieke kind uit, schud dat de hand en maak dat je wegkomt. Ga het nou niet onnodig ingewikkeld maken.’

‘Hm,’ zei hij met een knikje. ‘Dat is waar, moeder. Geef het zout eens door, Links.’

Rechts schraapte schuchter zijn keel. ‘Nou, eh, meneer... misschien is het geen slecht idee om de scholen met minder bevoorrechte kinderen erbij te betrekken. Dat zou weleens op de voorpagina kunnen belanden.’

‘Uw populariteit in de binnenlanden kan best een oppepper gebruiken,’ voegde Links eraan toe terwijl hij naar de andere kant van de tafel snelde om het zout te pakken.

‘Niet zo voorzichtig, Links.’ Corvus trok een wenkbrauw op en keek met een schuin oog naar zijn dochter. ‘Mijn populariteit kan overál een oppepper gebruiken.’

Morrigan ervoer een klein tikkeltje schuldgevoel. Ze wist dat de grote uitdaging in het leven van haar vader was om grip te houden op de sympathie van de kiezers in Groot Wolfsare terwijl al hun ellende en ongeluk werden veroorzaakt door zijn enige kind. Dat hij ondanks die handicap nog plezier had in zijn vijfde jaar als staatskanselier was elke dag weer een wonder, en de vraag of Corvus Crow dat onvoorstelbare geluk nog een jaar zou kunnen vasthouden was een dagelijkse bron van spanning.

‘Maar moeder heeft gelijk, laten we er geen al te drukbezocht evenement van maken,’ vervolgde hij. ‘Bedenk maar een andere manier om mij op de voorpagina te krijgen.’

‘Is het een veiling?’ vroeg Morrigan.

‘Een veiling?’ snauwde Corvus. ‘Waar heb je het verdorie over?’
‘Bieddag.’

‘Ach, schei toch uit.’ Hij maakte een geërgerd geluid om zijn ongeduld te uiten en richtte zich weer op zijn papieren. ‘Evy. Leg uit.’

‘Bieddag,’ begon Evy met een gewichtig gezicht, ‘is de dag waarop kinderen die klaar zijn met de middelbare school een bod krijgen voor een vervolgopleiding – als ze geluk hebben.’

‘Of heel rijk zijn,’ voegde grootmoeder eraan toe.

‘Ja,’ ging Evy verder, een beetje geërgerd door de onderbreking. ‘Als ze heel slim zijn, veel talent hebben of wanneer hun ouders voldoende geld hebben om mensen om te kopen, dan komt er een respectabel iemand van een hoog aangeschreven onderwijsinstelling die op die kinderen komt bieden.’

‘Brenge ze een bod uit op alle kinderen?’ vroeg Morrigan.

‘Goeie hemel, nee, zeg!’ Evy moest lachen, en ze gluurde even naar het dienstmeisje dat een kom jus op tafel zette. Ze voegde er op overdreven fluisterton aan toe: ‘Als iedereen een opleiding zou volgen, waar zouden we dan bedienden vandaan moeten halen?’

‘Maar dat is niet eerlijk,’ protesteerde Morrigan, en ze fronste haar voorhoofd toen ze zag hoe het dienstmeisje met een rood hoofd de eetkamer uit snelde. ‘En ik snap het niet. Waar bestaat dat bod dan uit?’

‘Op het voorrecht om de opleiding van een kind te mogen begeleiden,’ kwam Corvus ertussen, en hij wapperde ongeduldig met zijn hand voor zijn gezicht alsof hij het gesprek wilde wegwuiven. ‘De vreugde om de jonge geesten van de toekomst te mogen vormen en dat soort dingen. Hou op met vragen stellen, het gaat je niet aan. Links, hoe laat heb ik dinsdag die bespreking met de voorzitter van de landbouwcommissie?’

‘Om drie uur, meneer.’

‘Mag ik mee?’ vroeg Morrigan.

Corvus knipperde met zijn ogen, en de frons in zijn voorhoofd werd nog dieper.

‘Wat heb jij nou te zoeken op een bespreking met de voorzitter van...’

‘Naar Bieddag, bedoel ik. Morgen. Die ceremonie in het gemeentehuis.’

‘Jij?’ zei haar stiefmoeder. ‘Naar een Bieddag-ceremonie? Waarom in hemelsnaam?’

‘Gewoon om...’ Morrigan zweeg, plotseling onzeker. ‘Ik ben deze week jarig, het zou een leuk cadeautje zijn.’ Haar familieleden bleven strak voor zich uit kijken, waarmee ze voor Morrigan bevestigden dat ze vergeten waren dat zij overmorgen elf werd. ‘Het leek me leuk...’ Ze maakte de zin niet af en staarde naar haar bord. Was ze er maar nooit over begonnen.

‘Het is niet “leuk”,’ zei Corvus minachtend. ‘Het is politiek. Uitgesloten. Een belachelijk idee.’

Morrigan liet zich teleurgesteld achterover zakken in haar stoel, ze voelde zich dwaas. Wat had ze nou eigenlijk verwacht? Corvus had gelijk, het was een belachelijk idee.

Minutenlang at de familie Crow in gespannen stilzwijgen verder, totdat...

‘Nou, meneer...’ zei Rechts toen op aarzelende toon. Corvus liet met veel lawaai zijn bestek op zijn bord neerkletteren. Hij wierp zijn assistent een vernietigende blik toe.

‘Wát nou?’

‘N-nou... als u misschien... en ik zeg niet dat u het moet doen, maar mócht u uw dochter meenemen, dan zou dat wel kunnen helpen om... om uw imago wat te verzachten. Tot op zekere hoogte.’

Links zat er handenwringend bij. ‘Meneer, ik denk dat Rechts

gelijk heeft.’ Corvus keek hem kwaad aan, en Links ging nerveus verder. ‘W-wat ik bedoel te zeggen is dat uit enquêtes is gebleken dat de inwoners van Groot Wolfsare u een beetje... eh... afstandelijk vinden.’

‘Ontoeschietelijk,’ vulde Rechts aan.

‘Het zou voor uw populariteit geen kwaad kunnen om de mensen eraan te herinneren dat u binnenkort een... rouwende vader bent. Uit journalistiek oogpunt bekeken kan dat evenement voor een unieke, eh, invalshoek zorgen.’

‘Hoe uniek?’

‘Voorpagina-uniek.’

Corvus zweeg. Morrigan meende een spiertje te zien trekken bij zijn linkeroog.